Р Е Ш Е Н И Е
№ 2837

гр. София, 28.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 44 състав,** в публично заседание на 08.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **12467** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК и чл.118 от КСО
Образувано е по жалба на Г. Ц. Г. от [населено място], [жк], ул.Ц., №6, вх.Б, ап.17 против Решение на Директора на ТП на НОИ №РО-880 от 03.12.2013г., с което е оставена без уважение жалбата му от 15.08.2013г. против Разпореждане №[ЕГН] от 30.04.2013г. С последното му било отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68 ал.1, ал.2 и чл.9а, ал.2 от КСО.
Жалбоподателят счита, оспореният административен акт е неправилен и незаконосъобразен и моли съдът да го отмени като такъв. Твърди по-конкретно, че е оспорил незачитането за трудов стаж от съответната категория за времето от 01.01.1979г. до 31.12.1980г., когато работил като шлосер в леярски цех в завод [фирма]. Било му издадено и съответно удостоверение образец УП -3 №49 от 10.02.2011г. Същото било потвърдено с удостоверение №65 от 18.03.2013г. Неправилно бил издаден Протокол №637 от 16.11.2012г. на Дирекция К. при Р., респ. и ново удостоверение УП-3 №252 от 10.11.2013г. Поддържа и, че бил получавал допълнително трудово възнаграждение тъй като работил във вредна за здравето среда, но ответникът не взе предвид това при определяне на категорията труд за посочения по-горе период, тъй като работил като шлосер в леярски цех. Именно това са имали предвид цитираните по-рано удостоверения, но дружеството не съхранявало трудовото му досие. Нямало и доказателства, че към момента на издаване на първото удостоверение УП-3 от 10.02.2011г. трудовото досие на жалбоподателя не било

налично. Изводът на ответника за липса на стаж за съответната категория, обусловил и неправилното приложение на чл.9а, ал.2 от КСО.
Ответникът Директора на ТП на НОИ С. чрез своя процесуален представител оспорва подадената до съда жалба и счита същата за неоснователна. Излага и подробни съображения по същество на правния спор, оформени с писмени бележки по делото.
Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:
Подадената до съда жалба е депозирана в преклузивните срокове по чл.118 от КСО, от заинтересовано лице, което се явява адресат на оспорения индивидуален административен акт.
Със Заявление вх.№ МП-73255 от 10.09.2012г. до Директора на СУ „СО" жалбоподателят Г. Ц. Г. е заявил, че желае да му се отпусне пенсия за осигурителен стаж и възраст. Осигурителните права на лицето според заявлението са прекъснати след дата 01.05.2012г. Към заявлението прилага опис и документи. По-конкретно към заявлението е приложил 1 брой трудова книжка № 733 /приложена в оригинал и по делото/; 6 броя удостоверения обр. УП-3 № 2302/ 06.04.2012г. издадено от ДВИА-гр.В.Т., № 6/23.03.2011г., издадено от [фирма]-гр.М., № 49/10.02.2011г., издадено от [фирма]-гр.М., № 25/14.06.2012г., издадено от [фирма] - [населено място], № 16/19.05.2012г., издадено от [фирма] - [населено място] и № 18/14.05.2012г., издадено от „Е." А Д-гр. Б.; 3 броя удостоверения обр.УП-2 № 3/22.03.2011г., издадено от [фирма] -гр.М., № 4/14.02.2012г. и № 24/14.06.2012г., издадени от [фирма] -гр.С., заповед за уволнение № 2911/27.04.2012г [фирма] В." О. -гр.С. и декларации, че няма непредставен осигурителен стаж и че не се осигурява след 01.05.2012г. В заявлението е посочен периода от 01.02.1985г. до 31.01.1988г.,със съответното брутно трудово възнаграждение, въз основа на което да се определи пенсията. От стр.5 до стр.35 от административната преписка, по която е постановено оспореното решение са приложени писмени доказателства, които не са относими към спорния период досежно определяне на категорията труд на жалбоподателя.
Видно е от доклад за осигурителен стаж на СУ „СО" отдел Пенсии на стр. 36 от административната преписка, че времето от 01.01.1979г. до 05.07.1982г., не се зачита за стаж в размер на 5години, 10 месеца и 7 дни, тъй като има констативен протокол, а длъжността за която не се зачита този стаж е „шлосер в леярен цех". Прието е, че за първа категория труд следва да се зачетат 3години, 6 месеца и 4 дни.
Според Уведомително писмо на стр. 38 от административната преписка от дата 16.10.2012г., на лицето са изчислени като недостигащ осигурителен стаж до 5 години съгласно чл.9а, ал.2 от КСО съответно 3 години, 7 месеца и 3 дни и сума за доплащане в размер на 3222,15лв.
Сочи се в Удостоверение №65 от 18.03.2013г./стр.4 от делото/ издадено от [фирма], че за тези 3 години, 6 месеца и 4 дни, лицето е изпълнявало длъжност „шлосер в леярен цех", макар и да не е посочено изрично, че този стаж е първа категория. Същите данни са посочени и в УП-3 № 49 от 10.02.2011г. Видно е от последното УП-3 от 2011г., че то се издава на основание изплащателни документи, намиращи се в [фирма], за да послужи при пенсиониране съобразно чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Въз основа на същите изплащателни документи е издадено и УП -3 №65 от 18.03.2013г.
УП-3 на стр. 5 и 6 от делото касаят други времеви периоди и друг осигурител.

С писмо от дата 22.10.2012г. е направено искане /стр. 39 от преписката/ до Р. М., да се извърши проверка на УП-3 №49 от 10.02.2011г. издадено от [фирма] относно посочената категория труд. Според органа, в трудовата книжка, която лицето представя под №733, длъжността „шлосер в машиностроенето", не попада в обхвата на т.4а буква „Н" от ПКТП, отм. В писмото се сочи, че в УП -3 от 10.02.2011г. е изписано, че длъжността „шлосер-леярен цех", попада в първа категория труд и за периода от 01.01.1979г. до 05.07.1982г.

Видно е от Констативен протокол № 637 от 16.11.2012г., а така също и от УП-3 №49 от 10.02.2011г., че жалбоподателят е работил като трета категория труд за периода от 01.12.1978г. до 01.01.1979г. като шлосер РМЦ и за периода от 01.01.1979г. до 05.07.1982г. като шлосер леярен цех, при условията на първа категория труд по т.4а буква „Н" от ПКТП, отм.

Според констативния протокол жалбоподателят фигурира в разплащателните ведомости на дружеството на длъжност „шлосер", като в периода 01.01.1979г.-31.12.1980г. начисляването на трудовото му възнаграждение е във ведомостите на цех „РМЦ-И., а в периода 01.01 1981г.- 05.07.1982г. - във ведомостите на Леярен цех

От извършената проверка според протокола, така също и от представената по делото трудова книжка в оригинал, е установено, че Г. Ц. Г. за този период е с вписана длъжност „шлосер в машиностроенето". От извършената проверка на ведомостите, изискани и служебно от съда, доколкото е установено в административното производство, че трудовото досие на жалбоподателя, не е налично в [фирма], съдът установява, за периода от 01.01.197г. до 31.12.1980г. лицето фигурира на длъжност „шлосер" с начисляване на ведомост, в която са включени работници в РМЦ-И.. Начислявано му е допълнително възнаграждение за работа във вредна и опасна среда. От 01.01.1981г. до 05.07.1982г. лицето е на длъжност шлосер Начислението е във ведомостта за леярен цех. Отново му е начислявано и допълнително трудово възнаграждение за работа във вредна и опасна среда. До същите констатации е стигнал и ответникът издал оспорения по делото административен акт.

В протокола изрично е упоменато и, че личното трудово досие не се съхранява, поради което е прието от старши инспектор по осигуряването, че не може да се определи еднозначно каква категория труд е полагало лицето.

Видно е от представените по делото ведомости на дружество [фирма] /лист 24 и сл. от делото/, че лицето е включено във ведомостите за заплати от януари до декември вкл. на 1979г. на длъжност шлосер по ремонта в РМЦ-И., начислявани са му вредни в размер на 4 %. Същото се констатира и за периода януари-декември 1980г.

Съгласно представените с административната преписка писмени доказателства-ведомост на стр. 44 от същата, жалбоподателят фигурира като шлосер-бригадир, но във ведомостта е отразено,че се касае за леярски цех.

Съдът е приел като доказателства по делото и справки за осигурителния статус на лицето за периода до датата, на която същото е с прекратени осигурителни права.

С уведомително писмо № МП-73255+8 от 01.03.2013г. Г. Г. е уведомен за правото му по чл.9а, ал.2 от КСО с посочване размера на недостигащия му осигурителен стаж - 04 години 10 месеца 29 дни и за общата сума на осигурителните вноски за недостигащия осигурителен стаж - 4408,29лв., която лицето може да заплати. В писмото Г. е поканен в 14-дневен срок да представи удостоверение, в случай че реализира посоченото право.

С писмо изх.№ ЖП-228-1 от 26.03.2013г. длъжностното лице по ПО, в отговор на

жалбата, е уведомило Г. за правилно зачетения му осигурителен стаж и отново му е изпратил уведомително писмо изх.№ МП-73255+2 от 26.03.2013г.за правото му по чл.9а, ал.2 от КСО и покана в 14-дневен срок от получаване на писмото да представи удостоверение УП-3. във връзка със заверения осигурителен стаж /недостигащ/ в размер на 4 години 10 месеца 29 дни, в случай че реализира посоченото право и заплати указаните му осигурителните вноски.

Видно е, че оспореното пред съда Решение на Директора на ТП на НОИ С., е издадено на основание оспорено по-рано по административен ред разпореждане № [ЕГН]/35 от 30.04.2013г. на длъжностно лице по Пенсионно осигуряване /ПО/ .

Съгласно представените от лицето документи и събраните в пенсионното производство доказателства е изготвен Доклад за осигурителен стаж, според който към датата на заявлението за отпускане на пенсия 10.09.2012г. лицето има зачетен осигурителен стаж от първа категория 01 година 06 месеца и 04 дни, от втора категория 08 години 03 месеца и 06 дни и от трета категория 19 години 06 месеца 23 дни, като на основание чл.104, ал.3 /5,6,7/ от КСО общия осигурителен стаж превърнат към III категория е 32 години 05 месеца 01 дни. Към същата дата на заявлението 10.09.2012г. лицето е с навършена възраст 63 години 06 месеца 17 дни.

Жалбоподателят по настоящото производство е оспорил по реда на чл.117 от КСО с жалба, заведена в ТП на НОИ-С. град с вх.№ ЖП-732 / 15.08.2013г. така цитираното разпореждане.

Със същото разпореждане № [ЕГН]/35 от 30.04.2013г. на длъжностно лице по ПО, на жалбоподателя е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/, на основание чл.68, ал.1-2 и чл.9а, ал.2 от КСО. Според тези доказателства на Г. Г. не се признава, че за периода 01.01.1979г. - 31.12.1980г. лицето е полагало труд като шлосер в леярски цех и то при условията на първа категория. За периода от 01.01.1981г. до 05.07.1982г., в разплащателните ведомости фигурира той фигурира като заемащ длъжност „шлосер” в цех „Леярен” на [фирма], поради което категорията труд е призната от ответната страна за първа.

Жалбоподателят е оспорил и констатациите на старши инспектор по осигуряването в Р.-гр.М. в констативен протокол с вх.№ 637/16.11.2012г. и на пенсионния орган в разпореждане № [ЕГН]/35 от 30.04.2013г, че положеният от него труд като „шлосер” в РМЦ в периода от 01.01.1979г. до 31.12.1980г. е трета категория. Претендира, че за осигурителен стаж от първа категория в [фирма] следва да му се зачете период от 2 години 5 месеца и 4 дни. Във връзка с гореизложеното заявява, че разпореждането следва да бъде отменено и да бъде преразгледан отново размера на осигурителния му стаж, с оглед закупуване на такъв.

Пред пенсионния орган са били представени и удостоверения О..УП-3: от 24.01.2013г. и обр.УП-2 № 003 от 24.01.2013г., издадени от [фирма].

Според проверка в дружеството, приключила с констативен протокол вх.№ 2 от 2013г., същата е проведена в резултат на противоречие между данните в РОД и декларацията.

С писмо изх.№ МП-73255+1 от 17.09.2013г. пенсионният орган е сезирал контролните органи в Р.- [населено място] -дирекция „К.” с молба за извършване на проверка на удостоверения обр.УП-3 № 16/19.05.2012г., издадено от [фирма] в ликвидация-гр. Б. и обр.УП-3 № 18/14.05.2012г., издадено от [фирма]-гр.Б.. В резултат на проверката в [фирма] в ликвидация -гр. Б. е издаден констативен протокол вх.№ 1/03.10.2012г, а за проверката в [фирма]-гр.Б. е издаден констативен

протокол вх.№ 1/03.10.2012г. Според констативните протоколи Труд" О. в ликвидация -гр. Б. и [фирма] са издали документи с невярно съдържание /УП-3 № 16/19.05.2012г. и УП-3 № 18/14.05.2012г./, които не следва да се използват за зачитане на посочения в тях осигурителен стаж. До този извод контролният орган е стигнал, тъй като по време на проверката не са представени ведомости или други оригинални документи, доказващи достоверността на вписванията в посочените УП-3.

В хода на производство по чл. 117 от КСО са събрани и допълнителни доказателства. От жалбоподателя е представено удостоверение № 230 от 28.10.2013г., издадено от [фирма] с изх.№ 28.01.626 от 28.10.2013г. /в ТП на НОИ вх.№ ФП-732+1 от 30.10.2013г./, според което Г. Г. е работил в периода от 01.01.1979г. до 05.07.1982г., като шлосер поддръжка в леярен цех на завод за фитинги и този труд е първа категория.

С писмо изх. № ОП-720 от 13.11.2013г. до [фирма] контролният административен орган е изискал представянето на ново удостоверение за осигурителен стаж за периода 01.01 1979г.-05.07.1982г. и заверени копия от разплащателните ведомости за посочения период, касаещи жалбоподателя. В отговор на писмото, в ТП на НОИ постъпи писмо от [фирма] с изх.№ 28.01.675 от 19.11.2013г. /вх.№ ОП-ВХ-57 от 22.11.2013г./с приложени 24 броя заверени копия на ведомостите за цех „РМЦ-И." помесечно за периода от 01.01.1979г. до 31.12.1980г. и удостоверение обр.УП-3 № 252 от 19.11.2013г. Последното анулира предходните две удостоверения обр.УП-3 № 49 и обр.УП-3 № 65. Допълнено е със забележка, че лицето е работило в леярен цех в целия период от 01.01.1979г. до 05.07.1982г. с допълнително възнаграждение за вреден труд. Вписано е и уточнение, че удостоверението се издава на основание изплащателните документи, намиращи се в [фирма], съгласно чл.40 от НПОС.

Съдът констатира, че от приложените от [фирма] към писмо с.изх.№ 28.01.675 от 19.11.2013г. /вх.№ ОП-ВХ-57 от 22.11.2013г./ 24 броя заверени копия на ведомостите за цех „РМЦ-И." помесечно за периода от 01.01 1979г. до 31.12.1980г. лицето е вписано, че е получавало трудово възнаграждение. Този запис във ведомостите обаче не сочи на извод, че жалбоподателят не е полагал труд в леярния цех за този период. Записът във ведомостите, че лицето е получавало възнаграждение и като работник в графа „РМЦ" е само индиция, че жалбоподателят е полагал труд на това място. Индициращият факт също подлежи на доказване и в случая главно и пълно от страна на ответника, тъй като той черпи благоприятни за себе си правни последици, ако докаже това обстоятелство. Затова съдът приема, че макар и съобразявайки това обстоятелство, контролният административен орган е достигнал до неправилен извод, че обр. УП-3 № 252 от 19.11.2013г. е с невярно съдържание в частта, касаеща периода от 01.01.1979г. до 31.12.1980г., В този смисъл обр. УП-3 № 252 от 19.11.2013г. не противоречи на съдържанието на изплащателните ведомости за същия период, въз основа на които е изготвено. От ведомостите не може по категоричен начин да се приеме, че лицето е работило при условията на трета категория труд.

Констатациите на ответната страна, че лицето за спорния период е полагало труд в „РМЦ", се опровергават и от гласните доказателства, събрани чрез разпитания в открито съдебно заседание на 08.04.2014г. свидетел Х. Г. Х.. Показанията му свидетелстват за лично възприети факти, релевантни за правния спор, защото за процесния период свидетелят има преки впечатления от условията и мястото на работа на жалбоподателя.

Въз основа на безпротиворечивите в горния смисъл свидетелски показания, съдът

приема за установено и, че той е бил началник на жалбоподателя. Свидетелят постъпил в завод за „Ф.” през 1976 г., а Г. съответно през 1979г.

Свидетелят е посочил, че това е единственият завод в Б. за „фитинги“ и на Б.. Това били водопроводни части, които ги имало във всеки един дом. Заводът се състоял от три основни цеха: „леярен”, „темпероподцинковъчен“ и „винтонарезен“. В последният цех се извършвал крайния цикъл, в който се прави готовата продукция. Тъй като в последният цех условията на работа били по-добри, категорията на труда била трета. Свидетелят бил началник на „леярен цех“ от 1977 г. и до 2000 г., когато направих инфаркт.

Въз основа на преките си впечатления от работата на жалбоподателя, свидетелят е заявил, че жалбоподателят работил като шлосер в темпероподцинковъчния цех. Всеки ден началник цеховете давали заявки, какво да се ремонтира по цеховете. Г. работил и в двата цеха. Работил като шлосер и заварчик около 3-4 години. Двата цеха били с много тежки условия на труд, по времето, когато Г. работил в тях, така и понастоящем.

Като всяка леярна в тези помещения имало голямо запрашване, голям шум и голяма топлина. Това било леярско производство. Имало много съоръжения, които ежедневно излизали от строя. Ш. и заварчиците за посочения период, през който Г. работил, отремонтирали всички възли, на които се е налагало в леярните, плюс плановите ремонти. Ш. и заварчиците получавали допълнително възнаграждение за условията на труд, също така безплатна храна и кисело мляко и газирана вода като противоотрова. От общ работник до началник цеха всички били категоризирани. Всички били първа категория труд. Г. също имал първа категория труд, тъй като работил в тези условия. Свидетелят и началник на жалбоподателя имали втора категория труд. Свидетелят работил до 2007 г. Закрили стария завод и сега имало нова леярна, която е от 20 години. Сега условията на работа били още по- зле отколкото преди. *На въпрос на процесуалния представител на ответника, свидетелят е отговорил, че жалбоподателят работил в леярния цех и в темпероподцинковъчния цех.* Когато работил в единия или в другия, той все е бил шлосер и заварчик. Във винтонарезния цех имало отделна поддръжка и целия цех бил трета категория на труд. Докато за другите два цеха, в които Г. работил, там категорията била първа. [en РМЦ не се числял към първите два цеха. То представлявало работилница, колкото стая и се намирал в самото помещение на самата сграда. Там се работило за двата основни цеха. РМЦ нямало никакво отношение към последния цех. РМЦ не било друг цех, така била наименувана отделна структура. РМЦ било нещо помощно.На всички, които били първа категория се давала ставка 7.90 % към основната заплата.По време на свидетеля имало такова лице, което работило при друг ръководител, но работното му място било в леярната. Също му се полагала безплатна храна и такава ставка. Това лице било различно от жалбоподателя.

От правна страна, съдът намира следното:

След служебно извършена проверка на осн.чл.168, ал.1 от АПК и на основанията предвидени в чл.146 от АПК, съдът установи, че обжалваното решение, е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата компетентност и в установения от закона срок. Същото е изготвено в

предвидената от чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК форма и съдържа фактическите и правни основания за постановяването му. При осъществената от съда проверка не се констатираха допуснати нарушения на процесуални разпоредби установени в КСО.

Спорен между страните е единствено въпросът правилно ли е приложен материалния закон, действал към момента на полагане на труда от 01.01.1979г. до 31.12.1980г., за определяне на категорията на положения труд при пенсиониране, т. е. правилно ли е категоризиран трудовия стаж на лицето за посочените по-горе периоди. Същият е от правно естество и се предпоставя от издирването на приложимия нормативен акт, който урежда категоризирането на труда при пенсиониране. В с. з. от 18.02.2014г. жалбоподателят уточнява, че предмет на настоящата жалба е и началната дата на пенсията, като претендира същата да бъде отпусната от датата на заявлението му.

Нормата на чл.68, ал.1-2 от КСО, ред. към 2012г., когато е подадено от жалбоподателя заявлението за отпускане на пенсия, сочи, че право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от мъжете се придобива при навършване на 63 години и 4 месеца възраст и осигурителен стаж 37 години и 4 месеца.

По делото няма спор, че към датата на заявлението Г. отговаря на първото условие за придобиване право на пенсия за ОСВ, тъй като към 10.09.2012г. е навършил възраст 63 години 06 месеца и 17 дни.

Ответникът е достигнал до извод, че към датата на заявлението Г. не отговаря на второто условие за придобиване право на пенсия за ОСВ, тъй като му е зачетен от пенсионния орган осигурителен стаж от III категория 19 години 06 месеца и 23 дни, от II категория -08години 03месеца и 06 дни и от I категория или общ осигурителен стаж от III категория на основание чл.104 от КСО 32 години 05 месеца 01 дни. Пенсионният орган основателно е зачел осигурителния стаж за периода от 05.03.1990г. до 01.11.1993г в размер на 3 години 07 месеца 19 дни от III категория.

Съобразно разписаната в нормативната база уредба на пенсионните правоотношения, преценката на категорията на полаганият труд е на длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване" и тя следва да се основава на представените доказателства и на разпоредбите на Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране /ПКТП/, в сила до 31.12.1999 г., сега отм. и Наредбата за категоризиране на труда при пенсиониране /ДВ, бр. 123 от 23.10.1998 г./ /НКТП/, в сила от 01.01.2000 г., сега отм.

Определянето на длъжността „*шлосер*", за която се полага първа категория труд, предполага изпълнени условията на чл. 4а, б. „Н"от приложимия към процесния период ПКТП, отм. Съгласно този текст трудът следва да бъде положен *непосредствено* в леярското производство по черни метали на длъжност по списък на професиите, утвърден от Комитета по труда и социалното осигуряване. Съгласно този списък длъжността, която попада в приложното поле на разпоредба, е *„шлосер по ремонта на машини и съоръжения в леярските цехове /монтьор-настройчик на машини и съоръжения/".*

Затова правнорелевантно се явява доказването на следните обстоятелства:

- трудът да е положен именно на посочената длъжност – „*шлосер по*

ремонта на машини и съоръжения в леярските цехове /монтьор-настройчик на машини и съоръжения/";

- трудът да е положен непосредствено в *леярското производство*.

От приложените към делото писмени доказателства е видно, че Г. Г. за спорния период е работил на длъжност „шлосер". Според свидетелските показания на свидетеля Х. Г. Х. в с. з. от 08.04.2014г., жалбоподателят е работил като шлосер в темпероподцинковъчния цех, а също така и като заварчик. Това било така, защото всеки ден началник цеховете давали заявки, какво да се ремонтира по цеховете. Свидетелят е заявил, че Г. работил и в двата цеха- темпероподцинковъчния и в леярния, около три - четири години. Двата цеха били с много тежки условия на труд.

Свидетелят безпротиворечиво е изтъкнал, че в леярната имало голямо запрашване, шум и топлина. Имало много съоръжения, които ежедневно излизали от строя. Ш. и заварчиците за посочения период, през който Г. работил, отремонтирали всички възли, на които се е налагало в леярните, плюс плановите ремонти, които също планирали. Ш. и заварчиците получавали допълнително възнаграждение за условията на труд, също така безплатна храна, кисело мляко и газирана вода като противоотрова. От общ работник до началник цех всички били категоризирани и имали първа категория труд. В случая доколкото жалбоподателят действително е работил около 4 години в завод за „Ф." [населено място] /така и записа в приложената по делото трудова книжка на лицето/, то съдът намира като кредитира гласните и писмените доказателства изходящи от това предприятие, че жалбоподателят действително е работил като шлосер в леярните на завода. Неправилно ответникът е достигнал до извод, че Г. е полагал труд в „РМЦ".Всички УП-3 издадени от този работодател на жалбоподателя и свидетелските показания сочат именно на извод, че Г. Г. е работил във вредни условия на труд, които се категоризират според цитирания текст на ПКТП, отм., като първа категория труд. Свидетелят заявил в качеството си на пряк началник на жалбоподателя, че всеки ден са извършвани ремонти на машини и съоръжения на леярските цехове. Същото се потвърждава и от издадените от работодателя образци УП-3 № 49/10.02.2011г., № 65/18.03.2013г. и № 252/19.11.2013 г., където е посочено, че стажът за времето от 01.01.1979г. до 05.07.1982г. е придобит в леярски цех. С удостоверение с изх. № 28-01 -626/28.10.2013г. работодателят също потвърждава, че лицето е работило през целия период от 01.01.1979г. до 05.07.1982г. в Леярен цех № 2.

В удостоверение обр. УП-3 № 252/19.11.2013г. изрично е вписано, че същото е издадено на основание разплащателните ведомости, намиращи се в [фирма], съгласно чл. 40 от НПОС. По силата на тази норма документите за установяване на осигурителен стаж и осигурителен доход, се издават въз основа на разплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд /арг. чл. 40, ал. 3 от НПОС/.

Както бе посочено по-горе, при липса на трудово досие на жалбоподателя и то, след като не е установено от кой момент не се съхранява при работодателя, удостоверение обр. УП-3 № 252/19.11.2013г., не може да се приеме, че е с невярно съдържание.

Стажът следва да бъде определен съгласно разпоредбата на т. 67 ПКТП/отм/

не от отрасловата принадлежност на длъжността, а от действителната вредност и тежест при които е полаган като тези вредности и тежести се установяват от показанията на разпитан по делото свидетел.
Съдът намира, че свидетелските показания са допустими, тъй като по делото има представени, респ. обсъдени в обжалваното решение писмени доказателства, които установяват вероятността на трудовия/осигурителния стаж, заеманата длъжност, и които са издадени от работодателя/осигурителя, при който е придобит стажът, както и време на полагане на стажа. В този смисъл съдът намира, че трудовата книжка на жалбоподателя, е именно такъв писмен документ. Според чл. 347 от КТ, трудовата книжка е официален документ, с който се удостоверяват началото и краят на трудовото правоотношение, заеманата длъжност, основанието за прекратяване на трудовото правоотношение, продължителността на трудовия стаж на работника, както и други данни и обстоятелства, свързани с неговата трудова дейност. Релевантните факти са установими чрез представените по делото писмени доказателства, като на трудовата книжка следва да се зачете материалната доказателствена сила (чл. 179 ГПК във вр. с чл.178, ал.2 от ГПК и чл. 347 КТ).
Също така със свидетелските показания жалбоподателят целеше да докаже единствено условията на работа, при които е работил за спорния период от време. В случая се касае за работа, която е свързана с леярските цехове и ограничението по чл.104 от КСО, в сила от 01.01.2013г. не важи. Последната норма повелява единствено, че категорията труд, както и дейността по чл. 69 и 69а не могат да се доказват със свидетелски показания. Работата като шлосер в леярски цех не попада в лимитативно изброените професии по чл.69 и чл.69а от КСО. Съдът кредитира свидетелските показания единствено в частта, в която се установяват характера и особените условия на труд и стига до извод, че те отговарят на работа извършвана от жалбоподателя, съответна на първа категория труд. В допълнение съдът намира и, че ответникът не доказа, че всички представени УП-3 от [фирма] са документи с невярно съдържание. Същите представени от жалбоподателя и в административната преписка не се оспориха от ответника по реда на чл.193 от ГПК в качеството си на официални свидетелстващи документи, респ. не се опроверга авторството им от органа издал съответния документ. Затова съдът намира, че следва да зачете тяхната доказателствена сила и в съответствие с обсъдените по-горе писмени показания на Х. Г. Х., да приеме, че за спорния период 01.01.1979г.-31.12.1980г. жалбоподателят е работил при условията на първа категория труд.В този смисъл показанията му опровергаха и констатациите в протокола от 16.11.2012г. обсъден по-горе в изложението, според който не следва да се зачита издаденото по-рано УП-3 №49 от 10.02.2011г.
Това е така, защото съдът достигна до извод, че записът в разплащателните ведомости на [фирма] за спорния период, че жалбоподателят е получавал възнаграждение и е вписан в РМЦ - Ремонтно-механичен цех, въобще не доказва вредните условия на труд т.с. средата, в която според свидетеля жалбоподателят е работил.
Макар и ведомостите да са първични документи, то свидетеля опроверга

тяхното съдържание, че жалбоподателят за периода 1979г. и 1980г. е работил в „РМЦ”.
Затова съдът намира и, че стажът за спорния период е придобит в леярен цех, каквото е императивното изискване на чл. 4а, б. "н" от ПКТП /отм./, за да бъде категоризиран от първа категория труд., Изявлението на жалбоподателя, направено в с. з. от 18.02.2014г., според което той е работил по поддръжка във всички производствени звена в [фирма], а не само в леярния цех, не изключва горния извод на съда, че е работил в двата най-тежки откъм условия на труд цехове от леярството.
Получаването според свидетеля на безплатна храна, кисело мляко и газирана вода не доказва категория труд и се явява ирелевантно досежно претендираното право. Посочената от свидетеля ставка — 7,9 % към основната заплата, също не е основание за категоризирането на периода от първа категория. Правнорелевантно досежно категорията труд е само и единствено доказването на коментираните условия, визирани в чл. 4а, б. „н“ от ПКТП /отм./.
Изложените в жалбата съображения, касаещи разпоредбата на чл. 9а от КСО в редакцията й до 01.01.2013г. и уточнени в с. з. от 18.02.2014г., са правилни, а претенциите на лицето пенсията му да бъде отпусната от датата на заявлението му – основателна. Съображенията на съда, са следните:
Според чл.9а, ал.4 от КСО, в ред. ДВ бр. 94 от 2012г., за придобит осигурителен стаж по реда на ал. 2, правото на пенсия възниква от датата на внасянето на осигурителните вноски. По-конкретно ал.4 е била относима относно хипотезата, при която за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита и времето, за което лицата са навършили възрастта по чл. 68, ал. 1, но на които не им достигат до 5 години осигурителен стаж за придобиване право на пенсия по чл. 68, ал. 1, и са внесени осигурителни вноски, изчислени върху минималния осигурителен доход за самоосигуряващите се лица, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване към датата на внасянето на вноските.
Безспорно е по делото, че жалбоподателята е подал заявление за признаване правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст на дата 10.09.2012г.
Според ал.4 на чл.9а от КСО, (И.. - ДВ, бр. 99 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г.), в случаите по ал. 2 недостигащият осигурителен стаж се преценява към датата на заявлението. Пенсията се отпуска от датата на заявлението, след като са внесени дължимите осигурителни вноски. Нормата е ясна и недвусмислена, пенсията се отпуска от датата на подаденото заявление, а не от датата на заплащане на дължимите се осигурителни вноски. Заплащането на последните, е предпоставка да се отпусне пенсията в хипотезата на ал.2 на чл.9а от КСО. Нормата на ал.4, в сила от 01.01.2013г., не касае само заявления подадени след дата 31.12.2012г. Ако същата го предвиждаше, законодателят следваше да го посочи в хипотезиса на правната норма или в неговите преходни и заключителни разпоредби.Така се урежна нормотворчеството с образно ЗНА .
При положение, че е използвана законодателна техника и е посочено общо”датата на заявлението”, то това се отнася за всички подадени такива,

вкл. и преди 31.12.2012г., каквото е процесното на жалбоподателя. Това законодателно решение, не е свързано с действието на материалния закон във времето, а с начина на нормотворство и уреждане на определени обществени отношения, в случая тези относно определяне на началната дата на придобитото право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Идеята на законодателят е била с изменението на чл.9а, ал.4 от КСО, в сила от 01.01.2013г. да придаде един по-ранен момент на дължимостта на пенсията, в случая от датата на подаване на заявление за нейното отпускане, а не както е било до 31.12.2012г., от по-късния момент, свързан с датата на заплащането на дължимите се осигурителни вноски. Противното разбиране обезсмисля изменението на КСО и придаването на нов смисъл на ал.4, на чл.9а, в сила от 01.01.2013г. досежно реализиране на субективното материално право на лицето и то от момента, в който отговаря на законовите изисквания за получаване на пенсията.

Съдът счита, че приложението на материалноправните разпоредби е обусловено от момента на реализиране на относимия за тяхното прилагане фактически състав освен ако не е предвидено друго. При старата нормативна уредба/ред. ДВ бр.94 от 2012г./ правото на пенсия възниква от внасянето на осигурителните вноски по банков път. Така и Решение № 9617 от 26.06.2013 г. по адм. д. № 5132/2013г ., VI отд. на ВАС.

В случая фактическият ако жалбоподателят плати ще бъде след 01.01.2013г., поради което приложима ще бъде именно нормата на чл.9а, ал.4 от КСО, в сила от 01.01.2013г. Това е така, защото ако вноските не се платят, лицето няма да има придобито право на пенсия в хипотезата на ал.2 от чл.9а. Не такава обаче е целта на КСО. Пенсията се отпуска от датата на заявлението, след като са внесени дължимите осигурителни вноски. Това се потвърждава от именно от новата редакция на ДВ бл.99 от 2012г. на чл.9а, ал.4 от КСО- придобитият осигурителен стаж се счита за такъв от датата на заявлението, а по редакцията на чл.9а, ал.4 от КСО, в сила до 31.12.2012г., ДВ бр.94 от 2012г., придобитият осигурителен стаж е зачита за тъкъв за правото на пенсия към датата на внасянето на осигурителните вноски / чл.9а, ал.4 от КСО, ред. ДВ бр.94 от 2012г. цит. „а придобит осигурителен стаж по реда на ал. 2 правото на пенсия възниква от датата на внасянето на осигурителните вноски", а по чл.9а, ал.4 от КСО, ред . ДВ бр.99 от 2012г. цит." случаите по ал. 2 недостигащият осигурителен стаж се преценява към датата на заявлението. Пенсията се отпуска от датата на заявлението, след като са внесени дължимите осигурителни вноски."/.

И в двата случая обаче тези материалноправни предпоставки са в кумулативна зависимост от обстоятелствата, свързани с минимално изискуемата възраст и осигурителния стаж, като нормата на чл.9а, ал.4 следва да се тълкува в единство с ал.2 на чл.9а от КСО, ред. ДВ бр.99 от 2012г., в сила от 01.01.2013г. Още повече, че ответникът не оспорва обстоятелството, че именно към датата на подаване на заявлението през 2012г. за отпускане на пенсия, на жалбоподателя осигуряването е било прекратено.

Затова и така постановеното решение възприело дължимост на пенсията не от датата на заявлението-10.09.2012г. за нейното отпускане, противоречи на

чл.1 от КСО. Това е така, защото целта на този нормативен акт е държавното обществено осигуряване да предостави пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да има прекъсване във времето на получаване на това плащане, след като на лицето е прекратено трудовото или служебното правоотношение, по което е получавало възнаграждение.

Съдът намира, че решението е незаконосъобразно и жалбата срещу него е основателна именно поради противоречие с материалния закон, и неговата цел. Същото подлежи на отмяна и трябва да бъде върната преписката на административния орган за ново произнасяне съгласно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона в мотивите на настоящото решение по молбата- заявление на Г. Ц. Г. №МП-73255 от 10.09.2012г. по описа на НОИ. Ответникът при новото постановяване на административния акт следва да се произнесе относно категорията труд, за периода от 01.01.1979г. до 31.12.1980г., като определи начална дата за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от датата на заявлението.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Ц. Г. от [населено място],[жк], [улица], вх.Б, ап.17, Решение на Директора на ТП на НОИ №РО-880 от 03.12.2013г., с което е оставена без уважение жалбата му от 15.08.2013г. против Разпореждане №[ЕГН] от 30.04.2013г. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68 ал.1, ал.2 и чл.9а, ал.2 от КСО и Разпореждане №[ЕГН] от 30.04.2013г. на пенсионен орган.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ръководител "ПО" при С. за ново произнасяне по заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по молбата - заявление на Г. Ц. Г. №МП-73255 от 10.09.2012г. по описа на НОИ, при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: